

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Περίοδος 2023-4

ΕΠΙΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΥΧΕΣ

ΜΕΣΟΥΝΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

9 Ιανουαρίου 2034

Ἡ Αἰωνιότητα του «Τέλους»

*ΜΟΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ
ΑΙΩΝΟΣ*

χρὴ τὸ λέγειν τε νοεῖν τ' ἐὸν ἔμμεναι· ἔστι γὰρ εἶναι,
μηδὲν δ' οὐκ ἔστιν

Παρμενίδης B6.1-2 28DK

... ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ

Ἡράκλειτος C5 22DK p. 190.21

Εἶναι.

Και δεν υπάρχει τίποτα άλλο από το Εἶναι, γιατί το Μη Ον δεν εἶναι.

Και το Εἶναι σπεύδει εις Επίδειξη ἑαυτοῦ δι' ἑαυτό. Για να δει και γνωρίσει τον εαυτό του. Γιατί στο Εἶναι καθεαυτό δεν υφίσταται καμμιά διπλόη και διάκριση, αφού οποιαδήποτε ετερότητα θα εισήγαγε το Μηδέν στο Ον. Αλλά το Μηδέν δεν υπάρχει. Το κλειδί του μυστηρίου της διαφοροποίησης χωρίς διαφοροποίηση, της αδιάκριτης διάκρισης σωζομένης ακεραίας της ταυτότητας, βρίσκεται στο ότι οράν και νοεῖν εν γένει εισάγουν διπλόη μεταξύ ορώντος και ορώμενου, νοούντος και νοούμενου, αλλά με απόλυτη ταύτιση ὁρασης και ορατού, νόησης και νοήματος στην μορφή του ὄντος. “ταυτὸν γὰρ ἔστι νοεῖν τε καὶ εἶναι”. Ἄλλως η αἴσθηση εἶναι παραἰσθηση και η νόηση παρανόηση. Α fortiori αυτή η ιδιότητα της

συνείδησης ισχύει για το Είναι, αφού μη υπάρχοντος άλλου τινός, η γνώση του είναι γνώση εαυτού (όπως προσδιώρισε ο Αριστοτέλης για τον θείο Νου).

Η Επίδειξη του Είναι αποτελεί το Φαίνεσθαι. Ο Ελληνικός Μονισμός θεμελιούται στην ταυτότητα Είναι και Φαίνεσθαι. Εξ ου η ταυτότητα όντος και φαινομένου, κρυφιότητας και φανέρωσης, Απόλυτου και Σχετικού, Θεού και Κόσμου. Εξ ου η απο-κάλυψη του θείου και η θέωση του ανθρώπινου, ο ανθρωπομορφισμός των θεών και ο θεομορφισμός των ανθρώπων στην τελειότητά τους, - ο θεανθρωπισμός της Ορθοδοξίας και ο ανθρωποθεϊσμός του Κλασσικού.

Το Είναι, (το Απόλυτο, ο Θεός), αυτοεπιδεικνύεται αίροντας τον Πέπλο της Κρυφιότητάς του, γυμνώνεται για να θαυμάσει το Είναι του, παίζει και χαίρεται την ύπαρξή του, αγάλλεται προβάλλοντας εξ εαυτού δι' εαυτό αγάλματα του κάλλους, - κι έτσι συντελείται η φαντασμαγορία του Φαίνεσθαι.

Από καθεαυτό το Είναι καθίσταται δι' εαυτό, για να απολαύσει τον εαυτό του. Παίζει επιδεικνύμενο εις εαυτό και δι' εαυτό, στην κοσμική τάξη και στις ομορφιές του «Κόσμου», στις μεγαλόπρεπες γραμμές της ξηράς και στο πλάνο χαμόγελο της θάλασσας, στις ανάσες του αέρα και στις ίνυγες της πύρινης φλόγας, στην εκθαμβωτική αγριάδα των στοιχείων, στον θυμό του Ουρανού και στον μαγευτικό Πέπλο της κοσμικής ύπαρξης, στην πανώρια διακόσμηση της γης και στο αποκορύφωμα, το εαρινό λουλούδιασμα της, στην ποικίλη, σύντονη διαβάθμιση της οργανικής μορφής στο ζωικό βασίλειο - και επί πάσι, και εν «τέλει» και παντελώς, το Είναι παίζει αποκαλυπτόμενο απολύτως στο αιγλήεν άνθος της ήβης και στην μεστή σοφία της ηλικίας του ανθρώπου, στο ερατόν κάλλος του νεαρώδους τέλειου σώματος και στο εφετόν κάλλος του ώριμου πυκνού πνεύματος.

Η παιδιά της σφριγώσης ήβης δίνει το κάλλος του σώματος, η δε παιδιά της ώριμης ηλικίας παρέχει την αλήθεια του πνεύματος. Γιατί κάλλος και αλήθεια συμπίπτουν απόλυτα στην αποκάλυψη του Είναι. Κάλλος είναι η αλήθεια του όντος, και αλήθεια η ομορφιά του πνεύματος, - πνεύμα δε το κάλλος του σώματος. Στον «Κόσμο» του Φαίνεσθαι δεν υπάρχει ψεύδος και ασχήμια, αφού δεν υπάρχει το Μη Ον στο Είναι. Πεύδος λέγεται μερική αλήθεια που θέλει να απολυτοποιηθεί. Και ασχήμια είναι στοιχείο κάλλους που ποζάρει για ολοκληρία. Τα πάντα είναι αληθινά και ωραία, στην αρχαία ποίηση, όπως ο ματωμένος μηρός του Μενέλαου (σαν ελεφαντοστούν διακοσμημένο περίτεχνα με πορφύρα), και ο κειτόμενος νεκρός νεανίσκος Σπαρτιάτης στο πεδίο της μάχης γυμνός, με φοβερή πληγή στον έσχατο κενεώνα, στίλβων κάλλους,

Και ο άνθρωπος επαναλαμβάνει την θεία Επίδειξη, όταν από την καθεαυτήν τελειότητα του αστραποβόλου κάλλους γυμνασμένου εφηβικού σώματος και του επιβλητικού βάρους αληθεύοντος ώριμου πνεύματος, προβάλλει παίζων εαυτόν δι' εαυτόν στην πλαστική και ποιητική τέχνη αποκαλύπτοντας την Μορφή του Όντος. Από την φυσικά ευαρμόνιο γυμναστική στην γλυπτική και ζωγραφική μορφολογία του κάλλους, και από την θεόπνευστη εορτή του βίου κατά τα στάσιμα του χρόνου στο Μέλος της ποιητικής, μουσικής και χορευτικής παυδαισίας, η ταυτότητα ουσίας και παιδιάς εις αμφοτέρα, πραγματικότητας και ιδέας, διατηρείται αλώβητη, όπως μεταξύ του Είναι και της επίδειξής του στο Φαίνεσθαι.

Τυδαλμα της επίδειξης του Είναι δι' εαυτό από την πλησμονή της ύπαρξής του στην χαρά της απόλαυσής της, αποτελεί ο έφηβος στην ακμή της ώρας του, σφύζων ζωής οργώσης εις άνθος τελειότητας, ενεργών αμέριμνον παιδιάν κάλλους εις επίδειξιν εαυτού, το αίτιγμα, νόημα και «τέλος» της ύπαρξής, η αλήθεια της. Στο οποίο εμπεριέχεται η σοφία του πνεύματος, όπως η ποίηση στο ερωτικό κάλλος του σώματος. Αφού κάλλος είναι το πνεύμα του σώματος.

Απόλλων.

ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσων, εὐρυφάρετρ' Ἀπολλων

Πίνδαρος Fr. 148 Maehler

ἀνέρι εἰδόμενος (ο Απόλλων) αἰζήῳ τε κρατερῳ τε,

πρωθήβη, χαίτησ' εἰλυμένος εὐρέας ὤμους

Ομηρικός Ὕμνος εις Απόλλωνα, 449-50

Απόλλων.

Η επίδειξη του Είναι στο Φαίνεσθαι συμβαίνει στον χώρο, τον οποίο παράγει ως προϋπόθεσή της. Όλα φαίνονται θα πει όλα προβάλλονται στον χώρο, - όλα αποκαλύπτονται, και τα μύχια εσώφρυχα, και τα πνευματικά σκιρτήματα, και οι ιδέες. Η προβολή του Απόλυτου είναι ολοσχερής και παντελής όταν το Κρύφιο φανερώνεται εξ ολοκλήρου και άνευ υπολοίπου στο Φαινόμενο. Τότε το φαινόμενο συνίσταται στην τέλεια Μορφή, στην Μορφή του Κάλλους. Αλλά η Μορφή χρειάζεται δομή και διάρθρωση, συνεπώς προϋποθέτει διάσταση, άρα χώρο. Τι αυτό η προβολή του Είναι στο Φαίνεσθαι πραγματοποιείται αναγκαία στο πεδίο του χώρου.

Η διά-σταση προκαλεί πολλαπλότητα και διαφοροποίηση, προαπαιτούμενα για κάθε δομή και διάρθρωση. Αλλά πολλαπλότητα και διαφοροποίηση δεν μπορεί παρά να σημαίνουν διακρινόμενες όψεις του απόλυτου Είναι, δηλαδή διακρινόμενες προβολές του, που κι αυτές δεν μπορεί παρά να συνίστανται σε διαφορετικούς βαθμούς πληρότητας στην απόλυτη προβολή του απόλυτου, αφού δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από το Είναι και την Προβολή του στο Φαίνεσθαι. Η ποικιλία λοιπόν του Φαίνεσθαι θεμελιώνεται στην διαβάθμιση πληρότητας της προβολής του Είναι, - κι αυτή η διαβάθμιση προκύπτει από την αναγκαιότητα της διά-στασης του τοπολογικού πεδίου ακριβώς για την πλήρη και ανελάττωτο επίδειξη του Είναι.

Ο Κόσμος του Πάντος, ως οργανική ολότητα, αποτελεί παντελή επίδειξη του Είναι, φανέρωση του Απόλυτου, αποκάλυψη του Θεού. Στα μέρη του υπάρχει πολυσχιδής διαβάθμιση της πληρότητας αυτής της Επίδειξης, όπου η ασθενέστερη παρουσία του Απόλυτου λειτουργεί ως μέσον για την απαραμείωτη φανέρωση του στην παντελή ολότητα του Φαίνεσθαι, όπως τα εντόσθια, ή το μάρμαρο και ο χαλκός, χρειάζονται για την απόλυτη αποκάλυψη του κάλλους του σώματος.

Ο Κόσμος είναι «κόσμος» και κόσμημα, όμορφιά, για το βίωμα του Ελληνισμού, φανέρωση του Θεού, - και όχι οργανισμός περιόδου για χθόνια γονιμότητα, ή τεκτονικό αποτέλεσμα κυριότητας της δύναμης. Αλλά ο Κόσμος είναι «κόσμος», διακόσμηση, μαγικός πέπλος και περίλαμπρο ένδυμα του περιούσιου όντος εντός του, και ταυτόχρονα μέσον και μήτρα ανάδειξης αυτού του μοναδικά ιδιαίτερου φαινομένου μέσα του, που ενώ είναι μέρος του είναι μεγαλύτερο από τον ίδιο και την ολότητά του. Το μοναδικό φαινόμενο του περιούσιου όντος είναι ο άνθρωπος. Στην τελειότητά του, στο «τέλος» της ουσίας του, στην θεία ενότητα σώματος και πνεύματος, στην αιγλήεσσα πλησμονή αληθούς κάλλους, το πλήρως συγκεκριμένο και μερικό ον γίνεται η απόλυτη επίδειξη του Είναι, η αστραποβόλος αποκάλυψη του Θεού. Ο Θεάνθρωπος Ανθρωποθεός. Ο Απόλλων Κούρος του «τέλους», του κάλλους, της αλήθειας.

Ἄνθρωπος.

τοις μὲν πέδα κάλλεος αἰέν

Ιβυκος, Fr. 282. 46 Page – Campbell

ἐπάμεροι· τί δὲ τις; τί δ' οὐ τις; σκιᾶς ὄναρ

ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἶγλα διόσδοτος ἐλθῃ,

λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών.

Πίνδαρος, Πυθιονικοί, VIII 95-7

Χρόνος.

Ἡ Επίδειξη του Εἶναι παράγει διαβάθμιση στην πληρότητα της φανέρωσής της στον Χώρο. Ἡ ατέλεια στον χώρο των φαινομένων εἶναι σχετική προς το «τέλος». Δεν υπάρχει ατέλεια καθεαυτή.

Χρόνος εἶναι δομές ατέλειας στον Χώρο.

Αυτό εἶναι το σκότος της ύπαρξης, - σκότος σχετικό, αφού δεν υπάρχει σκότος της ανυπαρξίας.

Οι δομές ατέλειας στον Χώρο δεν εἶναι χαοτικές. Εφίενται την Ὁρθωση της ατέλειας, δείχνουν το «τέλος» τους. Κάθε ον διψά για την τελειότητα της ουσίας του. Ο Χρόνος ἀρα ἔχει κατεύθυνση και φορά. Δεν εἶναι τυφλή μεταβολή, ἀλλά

κίνηση προς σκοπό. Στον Χρόνο εμφιλοχωρεί η ορμή για τελείωση του φαινομένου. Στον Χρόνο κυριαρχεί ο έρωας της αιωνιότητας.

Αιωνιότητα είναι η μορφή της τελειότητας στον Χώρο.

Στην Μορφή του Κάλλους επιδεικνύεται αγαλλόμενη η κρυφιότητα του Είναι, φανερώνεται προβαλλόμενο στο έσχατα μερικό και συγκεκριμένο το Απόλυτο, γυμνώνεται παίζων και χαίρων ο Θεός.

Στην Μορφή του Κάλλους ο Χρόνος αίρεται βρίσκοντας τον σκοπό του, η διάρκεια «τελειούται» και τελειώνει, και η αγλαΐα του θείου Παρόντος γίνεται Αιωνιότητα.

Το σκότος της ύπαρξης εξαφανίζεται και τα πάντα πληροί το Φως, αφού το ου έγινε το ίδιο φως. Γιατί κάλλος είναι το φως της ύπαρξης, η αλήθεια της ουσίας του, η επίδειξη του Είναι.

Αιωνιότητα.

Περίοδος.

Η Περιοδικότητα είναι ο ρυθμός του Χρόνου.

Τα φαινόμενα του κόσμου έχουν περίοδο. Το ημερονύκτιο, οι εποχές του έτους, ο βίος του ανθρώπου, η ζωή των πολιτισμών. Ενδεικτικά, ο κύκλος της ανθρώπινης ύπαρξης αποτελεί τον χρονολογικό αιώνα, - μαθηματικά 100 χρόνια, το κατά προσέγγιση όριο του βίου μας, ουσιαστικά το μέγιστο διάρκειας της ζωής ανθρώπου, σε κάθε περίπτωση διαφορετικό, αλλά περί τα 100 έτη. (Οι εορτές της Εκατονταετηρίδας στην Ρώμη κατά τα Ετρουσκικά Λόγια, ορίζονταν ιερατικά, όπου η επόμενη εορτή συνέβαινε την πρώτη χρονική στιγμή που πάντες

οι ζώντες κατά την προηγούμενη εορτή έχουν αποβιώσει). Το ίδιο με τον Μεγάλο Ένιαυτό, την περίοδο γέννησης, ανάπτυξης, ακμής, παρακμής και θανάτου ενός πολιτισμού, περί τους 10 αιώνες ανθρώπινους, πάλι κατά τα Έτρουσκικά Γνωστικά.

Η ανακύκλωση της περιόδου συντηρεί την διάρκεια του χρόνου, κατά μίμηση της αιωνιότητας. Ο Κύκλος δεν έχει αρχή και τέλος, ενώ είναι απολύτως πεπερασμένος. Αν ο χρόνος ήταν γραμμικός, θα κατέρρεε στην ανυπαρξία. Ο Κύκλος της Περιόδου σώζει την κοσμική ύπαρξη.

Πάνω στον ρυθμό του Χρόνου παίζεται η Μελωδία του Χρόνου, η κίνηση του όντος προς το «τέλος» του. Ο ρυθμός είναι μέσον για να ακουσθεί η μελωδία της ύπαρξης. Αυτή εκφράζει το νόημα, πάνω από το γεγονός, του κοσμικού Φαινομένου. Το νόημα της ύπαρξης είναι η τελειότητα του όντος. Αυτό είναι το υπέρτατο και απόλυτο τέλος, αυτό για το οποίο δεν έχει νόημα η ερώτηση γιατί επιδιώκεται, το τέλος εφετό καθεαυτό και όχι για υπέρτερο σκοπό.

Ο Χρόνος έχει, πέραν της περιοδικότητας, και προθετικότητα. Έχει κατεύθυνση και φορά από την ατέλεια προς την τελειότητα. Και καθίσταται αρνητικός κατά την περιοδική φθορά του τέλους στον χρόνο. Το «μετά» την τελειότητα στην χρονική ακολουθία είναι κατ' ουσία «πριν».

Ο άνθρωπος και το έργο του (αντίστοιχα, το Είναι και το Φαίνεσθαι, ο Θεός και ο Κόσμος), είναι το ου και το φαινόμενο που μπορεί να μηδενίσει τον αρνητικό χρόνο. Μπορεί να κάνει το «τέλος» να συμπέσει με το τέλος. Ο Θάνατος τότε είναι η αθανασία και ο χρόνος επιστρέφει στην αιωνιότητα. Σε αυτό το Θάυμα συνίσταται ο πολιτισμικός Έλλητισμός.

Τέλος Περιόδου.

Αρχή Περιόδου

Περιοδικότητα είναι ο ρυθμός του Χρόνου. Ο Κύκλος δεν έχει μαθηματικά αρχή και τέλος, ή κάθε σημείο της περιφέρειας είναι αρχή και τέλος. Το πού ο άνθρωπος βάζει την αρχή της περιόδου είναι πολιτισμικό γεγονός, εκφράζει την μελωδία του χρόνου και όχι τον ρυθμό του, σηματοδοτεί το νόημα της ύπαρξης.

Ο κλασσικός Ελληνισμός θέτει την αρχή της περιόδου στο «τέλος» της. Ο ετήσιος κύκλος ενάρχεται κατά το τέλος της άνοιξης προς την αρχή του θέρους, περί τις θερινές τροπές. Αρχή χρονολογική και νοηματοδοτική είναι η πλήθουσα ακμή της ουσίας, όταν η αστραφτερή, σπινθηροβόλα, καταλάμπουσα άνθιση της νιότης ωριμάζει στην μεστή, επιβλητική φωτοχυσία της ανδρότητας, μετά την τέταρτη εβδομάδα του βίου. Αρχή και τέλος της περιόδου συμπίπτουν στο «τέλος» της μελωδίας.

Ο ορθόδοξος και Βυζαντινός Ελληνισμός προτιμά για αρχή χρονολογική μεν το τέλος του καλοκαιριού προς την φθινοπωρινή ισημερία (αρχή ινδίκτου), σημασιολογική δε την αρχή της άνοιξης μετά την εαρινή ισημερία (Ευαγγελισμός, το Πάθος και η Ανάσταση, η αρχή του Κόσμου). Το αίνιγμα της γονιμότητας με τον νεκρό καρπό που γίνεται σπόρος ζωής, τον θάνατο που παράγει νέα γέννα, και τα Μεγάλα Μυστήρια της γαλήνης στην αγκαλιά της ρίζας της περιοδικότητας αφ' ενός, και οι τελετουργίες των μυστηρίων της άνοιξης του Ανθού της ύπαρξης, που τεκνώνει την πάνταγνο φύση (Περσεφόνη, χαρακτηριστική κλασσική επίδειξη άνθους, Πάναγία), και θυσιάζεται υπέρ της κάρπωσης των πάντων αφ' ετέρου, - μεταμορφούμενα αμφότερα υπό της Ελληνικής αποκάλυψης, βραβαίνουν συμβολικά στον δεύτερο Ελληνισμό.

Αντιθέτως το τέταρτο κομβικό σημείο της περιόδου, η αρχή του χειμώνα με τις χειμερινές τροπές, δεν αξιολογείται ιδιαίτερα σε βάθος, και δεν αξιοποιείται ως αρχή κυκλικής αποκατάστασης από τον Ελληνισμό, κλασσικό ή ορθόδοξο. Ούτε η αναγέννηση του Ήλιου και ο «γευνώμενος παῖς», ούτε τα Σατουρνάλια και τα Διονυσιακά χειμερινά όργια, σημαίνουν τον οργασμό των κόλπων της φύσης για την νέα γέννα, ούτε η κοινωνία των νεκρών και οι αποτροπαϊκοί καθαρμοί, δεν ασκούν πρωτεύουσα έλξη στο πνεύμα της τρίτης κοσμοϊστορικής επανάστασης. Γιατί η γέννηση είναι η άλλη όψη του θανάτου, έργα βίας και ανάγκης του χρόνου. Βιάζεται η Κόρη προς γέννα από τον Άδη, Ο διπλοπρόσωπος Ιανός του Ιανουαρίου εκφράζει την ταυτότητα του Διονύσου με τον Άδη που εικονίζουν τα Λακωνικά ανάγλυφα μαζί με την σύννευο ταυτότητα Αφροδίτης και

Περσεφόνης. Οι τελετές οργανισμού είναι αφιερωμένες στον Άδη: ὧντος δὲ Αἰδης και Διόνυσος, ὅτεω μαίνονται καὶ ληναῖζουσιν. Στυγερός ο τόκος και η γενετήσια μείξη. Ο δρόμος για την Αφροδίτη είναι το φρικτό μονοπάτι για τα βασίλεια της Περσεφόνης στον Κάτω Κόσμο:

αὐτὰρ ὑπ' αὐτήν (την γη) ἐστιν ἀταρπιτὸς ὀκρυόεσσα,

κοίλη, πηλώδης· ἢ δ' ἠγήσασθαι ἀρίστη

ἄλσος ἐς ἱμερόεν πολυτιμήτου Αφροδίτης.

Στο σκότος που περιπλανώνται οι άνθρωποι όταν δεν έχουν φως, στον λαβύρινθο της ύπαρξης, τον λειμῶνα της Άτης, τον τόπο χωρίς χαρά, μαζί με τον Φόνο και το Μίσος και τις ορμαθιές των Δαιμόνων της Βλάβης, και τις πυρκαγιές των Νόσων και τις Σήψεις, συνανήκουν τα «ρευστά έργα» της γένεσης:

ἀτερπέα χῶρον,

ἔνθα Φόνος τε Κότος τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κηρῶν

αὐχμηραί τε Νόσοι καὶ Σήψεις ἔργα τε ρευστά

Άτης ἂν λειμῶνα κατὰ σκότος ἠλάσκουσιν.

Και αντίστοιχα στην Ορθοδοξία δεν έχει σημασία η σαρκική γέννηση αλλά η πνευματική με την Βάπτισμα. Και μείζονα εορτή εορτάζουμε τα Θεοφάνεια, παρέμβαση του Ελληνικού πνεύματος στην χειμέρια ταυτότητα. (Χριστούγεννα και Αη Βασίλης όπως εορτάζονται εκφράζουν Ευρωπαϊκές εμπειρίες. Αυτοί θέλουν Αναγέννηση, εμείς Ανανέωση, - *renovatio, rejuvenatio mundi*). Ο Ιωάννης αρχίζει την ευαγγελική του εξιστόρηση με την Βάπτισμα. Γιατί η αιωνιότητα ανήκει όχι στα τέκνα του πατρός και της μητρός κατά τον γενετήσιον θάνατον και την γέννα του θανάτου, αλλά στα τέκνα του Θεού, του Μεγάλου Πατρός, σε αυτούς που προσλαμβάνουν το φως του «τέλους» γιγνόμενοι φως, οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν, - εκ παρθένου δια του ανθού της ύπαρξης εκ πνεύματος τελείου και τελεσιουργού, ὄντες υιοὶ θεοῦ ὅπως ο θεάνθρωπος, αυτοὶ ανθρωπόθεοι.

Ἡ γέννηση και ο θάνατος δεν έχουν σημασία ως έργα ανάγκης του χρόνου. Νόημα έχει η αγλαόμορφη τελειότητα της ύπαρξης. Αυτή είναι η αληθής αρχή και το τέλος της περιόδου.

Αρχή και τέλος της περιόδου το «τέλος» της αιωνιότητας.

☆☆

Ευχές.

Πορεύου την οδό του «τέλους».

Γνώθι σαυτόν.

Είμαστε το αίνιγμα της ύπαρξης και ταυτόχρονα κατέχουμε την λύση του.

Ψάχνοντας επισταμένα τον εαυτό μας αναζητούμε μονόχρωτα το νόημα της ύπαρξης, την εκμηδένιση της ματαιότητας, το βιωματικό ισοδύναμο της οντολογικής ανυπαρξίας του μη όντος.

έδιζησάμην έμεωυτόν

Η οδός οικείωσης εαυτού και του «τέλους» είναι μία και η αυτή.

Και έχει τρία στάδια, όπως τα Μεγάλα Μυστήρια.

Καθαρμός πρώτα. Απελευθέρωση από τον «θόρυβο» και τον περισπασμό των αναγκών του χρόνου, από την τύρβη και την κατατριβή και την μέριμνα για τα πιεστικά αλλά καθεαυτά ασήμαντα εργαλεία και μέσα της χρονικής ύπαρξης. ταράσσει τούς ανθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα.

Μύηση δεύτερον. Επικέντρωση επίμονη στην τελειότητα.

Εποπτεία επί τέλους. Φως εκ φωτός εν φωτί.

Γενού φως.

Ανοικείμενον.

Τα Αταίριαστα του Νεοελληνισμού.

Το ανάκτορο του Φιλίππου στις Αιγές της Μακεδονίας, όπως και το Φιλίππειον στην Ολυμπία, σηματοδοτούν το τέρμα του θαύματος της κλασσικής κορυφής του αρχαίου Ελληνισμού και την αρχή της μακράς περιόδου της Ελληνιστικής παρακμής. Εκφράζουν το πολιτισμικό βάθος της μάχης της Χαιρωνείας. (Το Φιλίππειο κατασκευάστηκε από τον Φίλιππο ακριβώς ως μνημείο της Μακεδονικής νίκης στην Χαιρώνεια, προκλητικά κυκλικό και Ιωνικό στην καρδιά του Δωρικού Ολυμπισμού).

Με την μάχη της Χαιρωνείας λήγει η ιστορία του καθεαυτού Ελληνισμού.

τὸ γὰρ ἀτύχημα τὸ ἐν Χαιρωνείᾳ ἅπασι τοῖς Ἑλλησιν ἦρξε κακοῦ

τὸ ἐν Χαιρωνείᾳ σφάλμα συμφορὰν γενέσθαι τοῖς πᾶσιν Ἑλλησι

hic dies universae Graeciae et gloriam dominationis et vetustissimam libertatem finivit.

Μετατοπίζεται το κέντρο βάρους των ιστορικών εξελίξεων, και τα προσλαμβάνοντα μοντέλα του πολιτισμικού Ελληνισμού επικρατούν των αυτούσιων διακηρύξεών του. Πρόκειται για φαινόμενα εξελληνισμού του «βαρβαρισμού» που φέρουν τον χαρακτήρα και εκφράζουν την εποχή της Ελληνικής παρακμής.

Στο ανάκτορο των Αιγών ο όγκος του μεγέθους προκρίνεται του κάλλους της μορφής. Εντούτοις *οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ*.

Το τετράγωνο καθεαυτό είναι άσχημο. Το εναρμόνιο ορθογώνιο αποτελεί τον αρχιτεκτονικό κανόνα. [Και ο κύκλος (στο Φιλίππειο) έχει παραμερισθεί από το Δωρικό πνεύμα].

Οι κίονες στο μέγα τετράγωνο περιστύλιο του ανακτόρου συνιστούν τερατογενέσεις. Τα αστεία μικροσκοπικά κιονόκρανα υποδηλώνουν τέλος πάντων Δωρικό ρυθμό, ο οποίος ακυρώνεται από την λάθος σχέση ύψους προς διάμετρο των κίωνων (ψηλοί κίονες, ασήμαντα κιονόκρανα), και από την παράταιρη μορφολογία τους (η εντύπωση από την σχέση αριθμού, πλάτους και βάθους των ραβδώσεων προσομοιάζει τις πολλές, στενές βαθειές ραβδώσεις του Ιωνικού στυλ). Αντίθετα οι Ιωνικοί κίονες σε πρόστυλα φαντάζουν πιο ρωμαλέοι, ενώ έχουν αβάσιμο βάση και κακοσχηματισμένα, μικρά και συνεπτυγμένα κιονόκρανα. Ενώ άλλοι κίονες που φαντάζουν κοντόχοντροι πάνω σε αφύσικα υψηλές α-νόητες βάσεις (κακή Ελληνιστική συνήθεια) σε εισόδους δωματίων και στοών του περιβάλλοντα το περιστύλιο χώρο είναι αντιαισθητικοί μέχρι απέχθειας.

Ειρωνικά λέγεται το Ανάκτορο “Παρθενών της Μακεδονίας”. Η Αθήνα στην δόξα της ηγεμονικής δύναμης τον 5^ο αιώνα ώρθωσε, πρωτεύοντας και πολιτιστικά, τον Παρθενώνα. Αλλά ο Μακεδόνας βασιλεύς Φίλιππος, στον κολοφώνα της χρονικής επιτυχίας του, κατασκεύασε το Ανάκτορο. Όπου και ανάκτορο πολιτικό στον Ελληνισμό δεν νοείται καν, εκτός των Μυστηριακών ανακτόρων.

Αληθής σύγκριση προς τον Παρθενώνα γίνεται με τον ναό του Διός στην Ολυμπία, τον κλασσικό ναό (με την Ήρα του Πολύκλειτου και γλυπτικό διάκοσμο της Πολυκλείτειας σχολής) στο Ηραίο του Άργους, και τον ναό του Επικουρίου Απόλλωνα στις Βάσες της Φιγαλείας, κύκνειο άσμα του Ικτίνου, και Παρθενώνα της Πελοποννήσου. Αλλά περί των σημαντικών για την ταυτότητα του Ελληνισμού ουδέ λόγος. Πομφόλυγες δε για το α-σήμαντο Μακεδονικό ανάκτορο, όπου τα μεν στοιχεία Ελληνικά, το δε πνεύμα άπνοο.

Το Νεοελληνικό καθεστώς είναι αλλοτριωμένο, εγκλωβισμένο στο συστατικό Ευρωπαϊστικό αφήγημά του. Στερείται ουσιαστικής σχέσης προς τον (κλασσικό) Ελληνισμό, - πλην πόζας και grandstanding.